

přísluší zkoumati soudu povolujícímu exekuci. Tuzemský soud není vázán rozhodnutím cizozemského soudu o jeho příslušnosti, zkoumaje otázku jeho příslušnosti podle tuzemských zákonů. Vždyť cizozemský soud rozhoduje o své příslušnosti podle zákonů cizozemských, kdežto tuzemský soud zkoumá jeho příslušnost podle zákonů tuzemských. Jest sice správné, že tuzemský soud nezkoumá materiální správnost rozhodnutí cizozemského soudu, a to ani v otázce příslušnosti, ovšem, pokud jde o cizozemský zákon, a že vymáhající věřitel nemusí předložití průkaz o správnosti rozhodnutí cizozemského soudu. Ale o to vůbec nejde při povolení exekuce podle cizozemského exekučního titulu a při zkoumání příslušnosti cizozemského soudu podle tuzemských zákonů není ovšem vyloučeno, že i obsahem cizozemského rozsudku může být prokázána příslušnost cizozemského soudu podle tuzemských zákonů. Ale k posuzovaném případě tomu tak nebylo. Německý soud opřel podle rozsudečných důvodů svou příslušnost pro určovací žalobu, že povinný jest zavázán zhodnotiti pohledávku vymáhající věřitelky, o to, že se nárok na zhodnocení má uplatniti v místě obtížené věci. Neopřel tedy svou příslušnost o to, že povinný má v Německu majetek. Proto není oním rozsudkem prokázáno sudiště majetku podle § 99 j. n. Ale z onoho rozsudku neplyne ani, že německý soud byl příslušný podle §§ 81 a 91 j. n., že bylo jím prokázáno sudiště věci obtížené podle tuzemského práva. U soudu věci obtížené lze podle § 81 j. n. podati žaloby, jimiž se žalobce domáhá věcného práva k nemovitému statku nebo toho, že je prost takového práva nebo že právo to jest zrušeno. Žaloba o určení, že povinný je zavázán zhodnotiti pohledávku, není takovou žalobou. Nečelí ani k uplatnění věcného práva z hypoteky ani k sprostění od něho nebo k jeho zrušení. O příslušnosti podle § 91 j. n. nejde pak už proto, že nejde o spojení žaloby ze závazku osobního se žalobou z práva věcného. Proto oním rozsudkem není prokázána příslušnost podle §§ 81 a 91 j. n. a vůbec příslušnost podle tuzemských zákonů. Otázka příslušnosti podle tuzemských zákonů může být přezkoumána rekursním soudem, pokud se zkoumání děje na základě skutkového stavu vzatého za základ prvním soudem, tedy bez ohledu na nové okolnosti, v rekursu nepřipustné. Není správný názor dovolací rekurentky, že rekursní soud měl z úřadu zkoumati, zda tu není jiný než uplatněný důvod příslušnosti. Podle §§ 54 a 55 ex. ř. jest na vymáhajícím věřiteli, by uvedl a prokázal podmínky pro povolení exekuce, tedy i příslušnost cizozemského soudu podle tuzemských zákonů. Soud zkoumá, zda jest tento průkaz podán, ale není povinen pátrati, zda není dána příslušnost cizozemského soudu podle tuzemského práva z důvodu, který nebyl ani uplatněn. Ostatně z předložených dokladů příslušnost cizozemského soudu podle tuzemských zákonů z jiného důvodu ani zřejma nebyla.

Čís. 12039.

Jest nezákonností (§ 46 (2) zák. čís. 100/1931), byl-li k přezkoumání opatrovnického účtu ustanoven cizí znalec, aniž soud vůbec uvažoval o tom, zda jsou tu blízcí příbuzní, kteří bydlí v místě soudu a jsou ochotní a způsobilí účty přezkoumati.

(Rozh. ze dne 29. října 1932, R I 826/32.)

Opatrovnický soud nevyhověl návrhu opatrovníka, by přezkoumání opatrovnického účtu nebylo svěřeno znalci, nýbrž by bylo provedeno soudem. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud změnil usnesení rekursního soudu v ten rozum, že zrušil usnesení prvního soudu a tomuto uložil, by o věci znovu jednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Dovolací rekurs jest oprávněn, pokud stěžovatel vytýká napadenému usnesení s hlediska § 46 (2) nesp. říz. nezákonnost, shledávaje ji v tom, že, aniž bylo nižšími soudy zjištěno, zda tu nejsou především blízcí příbuzní opatrovanky, ku přezkoumání účtu opatrovnického způsobilí (§ 209 nesp. pat.), byl k jeho přezkoumání ustanoven znalec. Ustanovení jiné osoby před blízkými příbuznými opatrovanky ku prozkoumání účtu nebylo by ovšem o sobě ještě nezákonností, poněvadž, jak vyplývá ze shora uvedeného zákonného ustanovení, jest věcí volného uvážení soudu, zda vůbec k prozkoumání účtů znalce jmenovati chce a zda tu jsou podmínky, by znalcem jmenoval jinou osobu než blízké příbuzné opatrovance, a pochybení v okruhu volného uvážení soudcovského nezákonnost ještě založiti nemůže. Jest tu však, jakmile soud proti ustanovení § 209 třetí věta nesp. říz. vůbec neuvažuje o tom, zda jsou tu blízcí příbuzní, kteří bydlí v místě soudu a jsou ochotní a způsobilí účty přezkoumati a bez toho vyšetření jmenuje ihned znalce cizí. To se v projednávaném případě stalo, dovolací rekurs z toho důvodu podaný je oprávněný a bylo se o něm usnésti jak shora uvedeno. Ježto nezákonností trpí i usnesení prvního soudu, bylo zrušiti i toto usnesení.

Čís. 12040.

Jde o zmatek podle § 477 čís. 4 c. ř. s., byl-li žalovanému doručen opis žaloby s jiným jménem žalobce, než stejnopis určený pro soud, a bez jména žalovaného.

Žalobci, který chybným a nedostatečným vyplněním stejnopisu žaloby způsobil, že se řízení, rozsudku předcházející, stalo od nařízení roku o žalobě zmatečným a musilo proto býti i s rozsudkem zrušeno, jest podle § 51 c. ř. s. uložiti, by nahradil odpůrci náklady opravného řízení.

(Rozh. ze dne 29. října 1932, R I 849/32.)

Ve sporu firmy E. proti H-ovi byl žalovanému doručen stejnopis žaloby, v němž jako žalobkyně byla uvedena firma Š.; jméno žalovaného v tomto stejnopisu nebylo vůbec uvedeno. Do rozsudku prvního soudu, jímž bylo uznáno podle žaloby, podal žalovaný odvolání pro zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s. Odvolací soud odvolání usnesením zamítl. Důvody: Zmatečnost shledává odvolatel v tom, že v žalobě jemu doručené označena byla jako žalující strana společnost Š., ovšem podepsána byla žalobkyně, a jako žalovaná strana nebyl značen nikdo a že v obsílce nebyla vyznačena žádná strana. Odvolatel prokázal sice